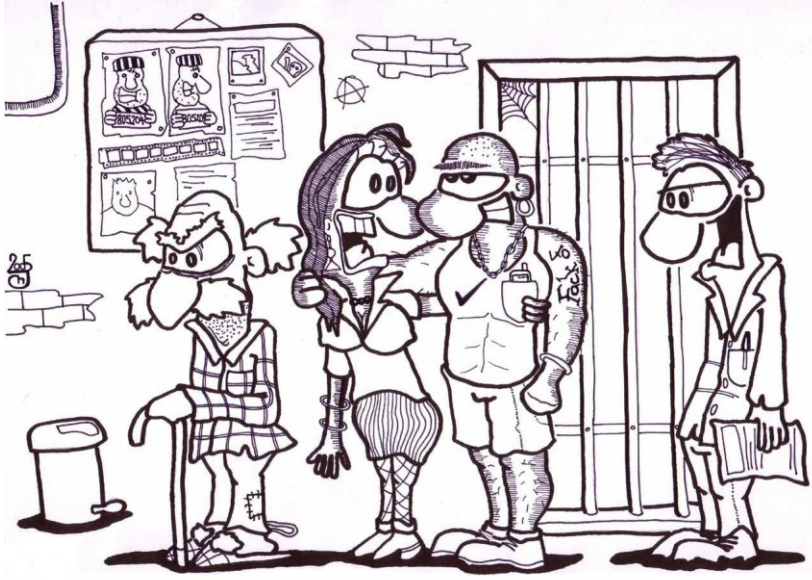

12. Ztráta totožnosti

K ramenu vyholeného Róma potetovanému pravopisnou chybou se vinula jeho neméně snědá přítelkyně a čekání ve frontě u okénka na policejní stanici si každou chvíli krátili vyměňováním ústních sekretů.

Líbání. Snad nikdo jiný v živočišné říši to nedělá. A už týden ani já. Pomalu jsem začínal pociťovat abstinenci příznaky. Jazyk mi jen tak nazdařbůh šátral po patře a přejížděl po stoličkách, rty se samovolně špulily v nárazovitých ticích, což ostatní děsilo, zejména při konverzaci. Jenže co dělat? Agáta musela odjet na deset dní do Španělska

namísto své nemocné babičky. Stýskalo se mi. Nikdy jsem bez ní tak dlouho nebyl. A od chvíle jejího odjezdu jsem snad ještě nepotkal člověka, který by neměl valnou část svého obličje v cizích ústech. Jako by mě všichni naschvál provokovali. Obrovské orální spiknutí. Na druhou stranu – kdybych se právě před týdnem v autobuse méně věnoval líbání a více své peněženke, nemusel jsem tu teď hlásit její ztrátu a tolerovat za zády oblizující se etnikum.

„Chcíte mi za dveře a chce mě zabít!“ podával nepřítelny předem mnou stojící důchodce zevrubný popis včerejšího programu svého souseda a nebezpečně kolem sebe mával holí. „A ještě mi to prase krade elektřinu! Jak to, že platím měsíčně čtyři sta korun za elektřinu, když mám jen malou lednici, televizi a ohřívač vody? A na tu televizi koukám jenom hodinu!“ otočil se ke zbytku fronty a jeho oči sužované šedým zákalem se tázavě střetly s mými, jako by čekal, že snad jeho filosofický dotaz začnu řešit. Zamyšleně jsem našpulil rty a pokrčil rameny, abych mu naznačil, že dokonce ani já nemám tušení, čím to je. Prudce se obrátil zpět k policistovi: „Vy čekáte, až mě zabije, co?“ hrozivě vycenil zubní protézu. „V květináči jsem našel otisk po berlí! Chce mě zabít květináčem!“

„My vám tam někoho pošleme, ano?“ snažil se ho uklidnit policista, který měl oproti nám tu výhodu, že byl od pulsujícího starce oddělen sklem.

„Já už to hlásil ve čtvrtek!“ prskal dědula zuřivě na okénko.

V náprsní kapse tokajícího Róma se rozezvnil mobil. Odtrhl se od zmalovaných rtů své partnerky a zaburácel do něho hlubokým hlasem: „Haló? ... Já vim. ... Von totiž teďka ten gadžo zjistil, že ten telefon není tvůj. Takže říká, že ti podřízne tátu. ... Jasně. ... Čau.“ Zavěsil a vysmrkal se.

Trochu křečovitě jsem se podrbal na ohryzku. Proboha, co tady vůbec dělám? Cítil jsem se poněkud trapně, že zatímco zbytek populace se snaží zcela nepokrytě pozabíjet, já přicházím s takovou banalitou, jakou je ztráta dokladů.

„Já si najmu advokáta a dám to k soudu!“ vypochoval kmet nasupeně ze dveří, takže jsem konečně přišel na řadu.

Policista si utřel čelo do lejster: „Vás taky chtějí zabít?“

„Jenom doma,“ přiznal jsem, „protože jsem si nechal v autobuse ukrást peněženku.“

Tedy ve skutečnosti jsem ji normálně vytrousil, ale kvůli možným poplatkům za vyhotovení nových dokladů je přece jen výhodnější nahlásit odcizení. Vůbec je lepší celý incident zahalit závojem kriminální zápletky, než přiznat, že jsem jednoduše blbej.

Změřil si mě utrápeným pohledem: „Tak pojdte dovnitř. S kolegou to sepíšete.“

Zamřížované dveře zabzučely a objevil se v nich kolega narychlo dojíždající rohlík s marmeládou. Znal jsem ho. Sepisovali jsme to spolu, když jsem ztratil doklady Ioni... a předloni. Není to zrovna přeborník v psaní na stroji. Naposledy jsme se pohádali, když jsem se mu snažil vyvrátit, že není třeba dávat reklamovat psací stroj, protože nemá CH.

Protokol byl hotov za necelé dvě hodiny, během nichž zapisovatel postupně pohřešoval Ž, B, osmičku a uvozovky.

***

„Kde máte formulář?“ zeptala se mě odbarvená úřednice s největšími brýlemi, jaké jsem kdy viděl, na kterou jsem po padesáti minutách konečně vystál frontu.

„Formulář?“

„Formulář.“

„Kde mám formulář?“

„Ano, formulář.“

„To... já nevím. Jaký formulář?“

„Vyplněný formulář.“

Rezignovaně jsem se chytil za obličej a hlavou mi probleskla úvaha Jáchyma Topola: „Vemte si jakýkoliv slovo... „konývka“... nebo „barzoj“. Opakujte ho dvacetkrát a ztratí smysl.“ Dnešní den nedával smysl už od rána.

„Formulář?“

„Pokud chcete zablokovat občanský průkaz, musíte vyplnit formulář.“

„Ano, to chci. Máma říkala, že to musím okamžitě nahlásit a zablokovat. Jinak se za mě bude moct někdo vydávat a různě mi s tím čachrovat, kupovat si na mě věci a tak. Jako ten chlápek v televizních novinách...“

„Tak kde máte formulář?“ přerušila mou poutavou historku.

Blokaci občanského a řidičského průkazu jsem sfoukl za tři hodiny. Jednou jsem si popletl formulář a dvakrát přepážku. Zůstat tam jen o patnáct minut déle, oběsil bych se na provázku, kterým byla k pultíku přivázaná propiska.

***

„Hlavu trošku níž, prosím,“ švitořila kolem mě mladičká fotografka, když jsem se úplně propocení zhroutil na otáčecí židli v jejím ateliéru. Nějak to na mě všechno dopadlo. Z reproduktoru u stropu pěl Richard Müller, že „*nevie ešte celkom presne, ako chutí celibát,*“ a já, přestože jsem ještě před měsícem netušil, ako chutí soulož, jsem teď řešil stejné problémy. Mně se tolik stýská! Koho mám teď objímat a hladit? S naším rotvajlerem to vůbec není ono.

„Vy se mi lesknete,“ přiběhla ke mně laškovně fotografka a vypíchla mi levé oko napudrovaným polštářkem. „Jé! Promiňte.“

„To je dobrý,“ uklidňoval jsem ji, přestože jsem netušil, že pudr dovede tolik štípat a tak dokonale oslepit.

„Tak, hlavu trošku doleva a... usmějeme se!“ vykřikla nadšeně a zaťatými pěstmi mě povzbuzovala k úsměvu vítěze sportky.

Místo toho jsem protáhl obličej do tragikomického šklebu, který vyjadřoval veškeré pocity člověka, jehož děvče je tisíce kilometrů daleko, on chodí jako bez duše, úředně neexistuje a je lehčí o veškeré doklady totožnosti, důvěru svých rodičů, vroubkovaný kondom

a pět set korun. Levé oko se navíc už zcela nefalšovaně rozplakalo. CVAK! Bože, další občanka, se kterou budu moct strašit děti...

K fotící dívčině najednou přistoupil zezadu podřobaný klučina a objal ji.

„Jé! Ty už jsi skončil?“ obtočila ho a začali se líbat. Pomalu, vláčně, vášnivě, něžně...
Tiše jsem opustil ateliér.

***

„Něco ti přišlo, Vojto,“ volala na mě máma od sporáku, když jsem se frustrovaně zouval, „máš to na stole.“

Roztrhl jsem obálku.

„Vážený pane Chládku,
děkujeme, že jste využil našeho splátkového prodeje. Žádáme Vás o uhrazení první splátky a doufáme, že jste s naším domácím kinem spokojen...“

Nechápavě jsem zavrtěl hlavou a pomalu stočil zrak ke své dvacet let staré televizi TESLA... Někdo se v ní líbal.

Jiří Charvát

[HTTP://CHLADNOUHLAVU.CZ](http://chladnouhlavu.cz)